మిత్రుని కోసం

• శ్రీ గులపల గోపాలరావు •

సుశీల ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి చదువుతూంటుంది. ఆమె అన్ని సుగుణాల్లోనూ, అన్నిటికన్నా అందంలో తక్కిన జనాభాకంటె తను ఎక్కువ అని అనుకుంటుంది. కాని ఆవిషయాన్ని బయటకి తెలిపించక పోవడమే ఆమెలోని గొప్పతనం. సుశీల పుస్తకాల్ల గది విడిచిపెట్టిన దినము లేదు ఆమె పినతండ్రి యీవిషయానికి లోలోన ఆనందాబ్ధిలో మునిగి తేలుతూ సుశీల భవిష్యత్తులో గొప్ప కవయిత్రి అవుతుందనుకుంటాడు నిజానికి సుశీల అతని అభిప్రాయంతో ఏకీభవిస్తుంది.

సుశీల ఒక వికసించిన గులాబిపువ్వు ఆపువ్వులోని పరిమళం, అందరినీ తనవయిపుకు ఆకర్షిస్తుంది కాని, ఆపువ్వు వున్నది ముండ్లచెట్టులోనని, దానిని కోయాలంటే అంత సులభమైనపనికాదనీ పువ్వును చూచేప్పుడు సాధారణంగా ఎవ్వరికీ తోచనసుకురాదు.

సుశీల పుట్టినప్పటినుండి తన పిన్నిగారింటిలో వుండేందుకు కారణం లేకపోలేదు. ఆవిడకు సంతానం లేకపోవడం ఒకకారణమైనప్పటికీ, సుశీలలోని ఓప్రత్యేకత సుందరమ్మను ఆకర్షించింది.

అప్పటినుండి సుశీల సుందరమ్మ దగ్గిర పెరిగి పెద్దదయింది ఆయింట్లో సుశీల ఆడినదే ఆట. పాడినదేపాట. సుశీల మాటకు ఆయింట్లో ఎవ్వరూ అడ్డుచెప్పరు ఈ అధికారం చిన్నప్పటినుండీ వున్నది. దీపములేని ఆఇంట్లో సుశీల ఓశాణ విఘృష్టరత్నము.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలయింది. సుశీల పుస్తకాల గదిలో కూర్చొని చదువుకుంటోంది. అప్పుడు సుశీల చెల్లెలు పద్మ ఆగదిలోకొచ్చి "అక్కాయ్! నిన్ను అమ్మ పిలుస్తోంది. రావే''అంది.

"ఎందుకే? ఇప్పుడేగా అక్కడనుంచి ఒస్తూంట? ''

"ఏమిటో అక్కాయ్, నిన్ను రమ్మంటుంటేను ''

అంటూ పద్మ ఇంకో పుస్తకాన్నితీసి తిప్పుతూ అక్కడ నిలుచుంది, ఇంతలో సుందరమ్మ అక్కడకు వచ్చింది

"ఇదిగో ఒచ్చేస్తున్నానమ్మా" అంటూ సుశీల లేచి సుందరమ్మతో గూడ వంటింట్లోకెళ్ళింది.

''ఏమిటమ్మాయ్, ఉదయాన్నుండి ఎన్ని పుస్తకాలు చదివావ్ " అని నవ్వుతూ పినతండ్రి హరినారాయణ వంటింట్లోకొచ్చాడు

''సుశీల ముందుపిల్ల కాదండోయ్ దగ్గరకెళ్ళేందుకే భయమేస్తోంది మరీయిప్పుడయితే" అన్నది సుందరమ్మ నవ్వుతూ

వాస్తవంగా సుశీల అంటే సుందరమ్మకు గాని హరినారాయణకి గాని చెప్పలేని గౌరవం ఆగౌరవాన్ని సుశీల తగుమైన నడవడికలచేత అధికపరచు కుంది.

''పిలుపు ఒచ్చేంతవరకూ నీకు ఆకలనేది వెయ్యదా అమ్మాయ్''అన్నది సుందరమ్మ సుశీలని వుద్దేసిస్తూ.

"ఇప్పుడే ఏంటయిమయిందనమ్మా! ఇంకా ఎనిమిది దాటలేదు గూడాను"అన్నది సుశీల.

ఫలహారము పూర్తిచేసుకొని సుశీల పుస్తకాల గదిలో కొచ్చింది. మధ్యాహ్న మయింది పద్మ సుశీల గదిలో కెళ్ళింది. పుస్తకపఠనంలో నిమగ్నమైయున్న సుశీల పద్మను చూచి ప్రేమపూర్వకంగా చిన్ననవ్వు నవ్వింది. సుశీలకు పద్మఅంటె అమితమైన ప్రేమ. సుందరమ్మకు, హరినారాయణకు సుశీలంటే ఎలాగో, పద్మఅంటే సుశీలకు ఆలాగు. అందువల్లనే పద్మగూడ సుశీలతో వుంటుంది పద్మ సహజంగా మాట్లాడుతూంటే ముద్దులొలుకుతూంటుంది. పద్మపలుకుల కోసరం సుశీలఎప్పుడూ ఎదురు చూస్తుంటుంది. కాని పద్మను అనవసరంగా మాట్లాడించదు. పద్మ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని సుశీల వైపుచూస్తూ, "అక్కాయ్, నిన్ను అమ్మ పిలుస్తోందే" అన్నది.

''ఎందుకు పద్మా? ''

"ఎవరోవస్తే సూటువేసుకుని, అమ్మా, నాన్న ఏవేవో మాట్లాడారు మర్లా రేపొస్తామని వెళ్ళిపొయ్యారక్కాయ్. అమ్మ అన్నది, అతను మనబావఅని. అవునా అక్కాయ్," అంటూ పద్మ సుశీల ముఖంలోకి అమాయకంగా చూస్తూ అడిగింది సుశీలయేమీ జవాబు చెప్పకుండా పద్మ ముఖంలోకి చూస్తూ వూరుకుంది. సుశీలకు పద్మ మాటల్లోని

నిజం అర్థమయింది. "అక్కాయ్, మనబావ ఎంతబావున్నా డనుకున్నావ్ ? సిల్కుచొక్కా వేసుకుని . అక్కాయ్, బావ నడిగి నాకూ అలాంటి సిల్కుగౌను కుట్టించవే" అంటూ పద్మ కుర్చీలోంచి లేచి సుశీలవళ్ళో కూర్చుంది.

సుశీల సిగ్గుతో కాస్సేపు తలవంచుకుని, "పద్మా నువ్వు వెళ్ళి ఆడుకో, తర్వాత వస్తువుగాని'' అంటూ పద్మను బయటికి పంపించి తను ఊహాప్రపంచంలో మునిగి పోయింది.

సుశీలకు యీడు వచ్చినప్పటి నుండి హరినారాయణ తగుమైన భర్తకోసం వెదికాడు గాని కుదరలేదు ఇప్పుడు ఒకమనువు వచ్చింది వెంకట్రావు బి. ఏ ప్యాసయ్యాడు. బాగా అందంగా వుంటాడు కూడాను ఆస్తిపాస్తులకూ తక్కువలేదు ఈసంబంధం హరినారాయణకూ, సుందరమ్మకూ నచ్చినప్పటికీ సుశీల తల్లిదండ్రుల యిష్టంలేనిదే వారుమాట యివ్వలేక పోయారు అంచేత వారితో "ఇప్పుడు ఏసంగతీ చెప్పను వీలుకాదండీ, ఎందుకైనా పిల్ల తల్లీ.తండ్రీ.వున్నారుకదా. ఓమాటు మేం అక్కడ వున్నప్పుడు ఒచ్చారంటే ఏసంగతీ యిముడ్చుకోవచ్చు, మీరు ఇక్కడేగా వుంట.' రేపొక్కసారి రండి అబ్బాయి గారితో గూడ''అని చెప్పి పంపించారు.

సుశీలకు యీవిషయం తెలిసింది మనస్సులో యేదో ఆరాటం బయలుదేరింది ఇన్నిరోజులు బ్రతికినందువల్ల తనకేమీ అనుభవము కలగలేదు ఇకమీద జీవితంలో పట్టబోయే కుస్తీలోనే తనకనుభవం కలగాలి ఆకుస్తీ తనకనుకూలముగా వుండెనా సరి, లేదా ఆనాటితో ఆమె అంత్యానుభవమును పొందాల్సిందే అప్పటినుండి సుశీల రేపుకొరకు ఎదురు చూస్తూండింది

మరునాడు వెంకట్రావు తండ్రితోసహా వచ్చాడు. సుశీల పుస్తకాల గదిలోనుండి వెంకట్రావును తదేక దీక్షతో పరిశీలిస్తూవచ్చింది అతని సంభాషణల వల్ల అతని లోతు కనుక్కుంది

తనకు సరైన భర్త యీతడే అనుకుంది తనకు అదృష్టంలేనిదే యిటువంటివాడు చిక్కడనుకుంది. మనసులో నిన్న కలిగిన ఆరాటం తగ్గింది తలుపుమూసి పుస్తకాన్ని తెరిచింది కాని పుటలు తిరగలేదు చదివిన పంక్తే చదువుతుంది కాని అది చదివిన పంక్తేనని గాని, తను ఎక్కడ చదువుతున్నదని గాని సుశీలకు తెలియలేదు.

ఇంతలో పద్మ తలుపు తెరచుకుని గబగబ లోనికి వచ్చి "అక్కాయ్. చూడవే మనబావ యీరోజు పచ్చ సిల్కు చొక్కా వేసుకువచ్చాడు ఎంత బావుందనుకున్నావ్! నాకూ అలాంటిదే ఓగౌను కుట్టించ మనిచెప్పవే" అంటూ మారాంచేసింది.

"అరవమాకు. అక్కడ మాట్లాడుతుంటేను'' అంటూ సుశీల పద్మను బెదిరించింది.

"కాస్సేపటికి బావ వెళ్ళిపోతాడే, నువ్వు యిప్పుడేవచ్చి చెప్పవే నాకలాంటి గౌను కుట్టించమని''

"ఇదిగో పద్మా, రేపు కొట్టుకెళ్ళి అంతకంటే మంచి పచ్చసిల్కు గౌను కొనిపెడతా. ఇప్పుడువెళ్ళి ఆడుకో'' అంటూ పద్మను సమాధానపరచి పంపించింది

కాస్సేపటికి వెంకట్రావు తండ్రితోసహా లేచాడు. ఇంతలో ఎక్కడో ఆడుకుంటున్న పద్మ గబ గబా వచ్చి వెంకట్రావు లాగు పట్టుకుని గట్టిగా "అక్కాయ్, సరీగ్గా యిలాంటిదే కుట్టించిపెట్టాలి బావా, రేపు నువ్వూ వస్తావ్ కొట్టుకు'' అంటూ పద్మ వెంకట్రావ్ ముఖంకేసి చూస్తూ నిలుచుంది. వెంకాట్రావు కిదేమీ అర్థంకాక ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ నిలుచుండిపోయాడు. చేతిలో వాచీ ఎంత సేపటికీ టిక్కుటిక్కుమని సెకండులనే చూపిస్తోంది అక్కడ పుస్తకాల గదిలోనుండి యీదృశ్యాన్ని చూచిన సుశీల ముఖం సిగ్గుతో పాలిపోయింది,

"అదికాదు బావ, అక్కయ్యతో సరీగ్గా యీలాంటిగౌనే కుట్టించి పెట్టమంటే సరేనన్నది రేపుకొట్టుకు నేనూ అక్కయ్యా వెడతాం. బావా, రేపువెడితే పచ్చ గౌన్లుంటాయా? "

"ఓ గౌన్లు వుంటాయి. నేను కొనిపెట్టనా?"

"అయితే నాకు రెండు పచ్చగౌన్లు కొనిపెట్టాలి ".

"సరేలే"

"ఒసేవ్, దానికప్పుడే బావంట, పచ్చగౌన్లు కావాలంట ఈడ్చుకెళ్ళవే" అంటూ హరినారాయణ నవ్వుతూ సుందరమ్మ కేసిచూచాడు అప్పుడంతా పకపకా నవ్వుతూంటే పద్మకు యేమీ అర్థంకాక వారితో కలిసి పకపకా నవ్వింది. వెంకట్రావు సెలవుపుచ్చుకుని తండ్రితోసహా వెళ్ళిపోయాడు.

మిత్రుని కోసం

హరినారాయణ రైల్వేస్టేషనుకెళ్ళి ఒకబాక్సు రిజర్వు చేసివచ్చాడు సుశీలకు తెలుసు ఇప్పుడు తండ్రిదగ్గరకు వెడుతున్నది ఎందుకని. సామానుర్తోసహా స్టేషను చేరుకున్నారు, రైలు కూతవేసింది. దానితోపాటు సుశీల హృదయమూ మెల్లగా కూసింది. ఆశబ్దం లోపలనే ప్రతిధ్వనించింది. సుశీల హృదయంలో ఏదోఒక ఆశాబీజము మొలకెత్తినటులున్నది. అది పెరిగి మహావృక్షమయేందుకు కావలసిన ఆహారసదుపాయాలను సమకూర్చుకునే భాధ్యత సుశీలపైనున్నది.

''ఏమేవ్, ఇంతకూ మనఅమ్మాయిని అడిగి కనుక్కున్నావా? ''

''ఏమిటీ? ''

''ఆవిషయం ''

''ఆఁ, ఇహప్రత్యేకంగా అడిగేదేంటిలెండి. మనిషిని చూడగానే తెలుస్తుంటేను '' అంటూ సుందరమ్మ సుశీల వైపు చూస్తూ జవాబిచ్చింది.

''పోండి పిన్నిగారు మీరుమరీ వేళాకోళం చేస్తున్నారు నాకిప్పుడే పెళ్ళి అక్కర్లా ''

"అదేంమాటే. ఇంత వయస్సయి పెళ్ళి ఒద్దంటున్నావ్ ఇంకఎప్పుడు చేసుకుందామని నీఅభిప్రాయం?'' అన్నది సుందరమ్మ కండ్లు సగంమూసుకొని సుశీల వైపు చూస్తూ

''ఒసేవ్, మొదట్లో నువ్వూ ఇలాగేలేవే, పెళ్ళి వొద్దు వొద్దనిఅంటూ, తీరా ముడిపడింతరవాత గప్‌చిప్‌గా చేసుకోలా ? అప్పుడు చెప్పావ్ నువ్వు నాకు పెళ్ళిచేయ్ పెళ్ళిచేయ్ అని" అన్నాడు హరినారాయణ భార్యవైపు చూచి నవ్వుతూ

ఈమాటకు సుశీల, సుందరమ్మ పకపకా నవ్వారు రైలువెళ్ళి వేరేస్టేషనులో ఆగింది పద్మ కిటికీవంక చూస్తూంటే ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"అక్కాయ్, ఇంకాఎప్పుడే కొట్టుకెళ్ళడం? బావ కూడ వస్తానన్నారుగా''

''ఛీ. ఇదెక్కడి పిల్లమ్మా, ఎవరినోపోయి బావ బావ అని ఉడికించిపోస్తోంది''అన్నది సుశీల పద్మ వీపుమీద మెల్లగా తట్టి.

''చిన్నపిల్లకేంతెల్సునని నువ్వు మరీను. ఇదిగో పద్మా అక్కయ్యగాని పెళ్ళి చేసుకుంటే అప్పుడనాలి బావ అని. లేదంటే తప్పునుమా ! ఏం ? ''

"మన అక్కయ్య ఎవరిని చేసుకుంటుందేం ?"

''ఎవర్నేంటి చేసుకునేది. పెళ్ళిలోచూడు నీకే తెలుస్తుంది '' అన్నది సుందరమ్మ

''అయితే అమ్మా, మనఅక్కకి ఎప్పుడే పెళ్ళి?''

''రేపు"

"అప్పుడు బావ ఒస్తాడా ? నాకురెండు పచ్చగొన్లు కొనిపెడతానన్నాడే, అక్కాయ్. ఆపచ్చగొన్లు ఏట్లామొరుస్తుందనుకున్నావ్! నాబొమ్మకికూడ ఒకటి కొనుక్కుంటా"

''సరేలే, ఊరుకో-అదనంగా ప్రేలమాకు.''అంటూ కాస్త కోపంవచ్చినట్టు మాట్లాడింది సుందరమ్మ. దాంతో పద్మ గప్‌చిప్‌గా అణిగిపోయింది. రైలు గాలిని చీల్చుకొని పొగలుగ్రక్కుతూ పోయింది,

శ్రీనివాసరావంటే ఆవూళ్లో అందరికీ గౌరవం, అతని జమీందారీలోనే చాలామంది బ్రతుకుతున్నారు సుశీల పిన్నమ్మ దగ్గిరనే పెరుగుతున్నప్పటికీ అప్పుడప్పుడూ తండ్రిదగ్గరకు వచ్చిపోతుంటుంది. ఆవూళ్ళో ఆడవారందరికీ సుశీలంటే అంత గౌరవమూ, ప్రేమాను అంచేత యీనాడు సుశీలను చూడ్డానికీ వచ్చారు, ఇల్లంతా ఒకేకలకలంతో నిండిపోయింది సుశీలను గాంచి ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క విధంగా అభినందించి ఎవళ్ళయిళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు

వారువచ్చి యిప్పటికి ఒకవారం రోజులయింది. సుందరమ్మకు ఎదిరింటి కామాక్షమ్మతో స్నేహము కలిసింది. ఇద్దరూ ఎప్పుడూ ఎదో పిచ్చాపాటి మాట్లాడుతుంటారు

ఆరోజుకూడా సుందరమ్మ ఎప్పటికిమల్లే కామాక్షమ్మ దగ్గిరకెళ్ళింది

''సుందరమ్మ గారూ, మీసుశీలదేవికి ఎన్నేండ్లుంటాయేమిటి'' అని అడిగింది కామాక్షమ్మగారు

మిత్రుని కోసం

"అదేమిటండీ ఆలా అడుగు తున్నారు అయిదో జాతరకి ఆరునెల్లుండనగా పుట్టింది ఇహజాతరకి ఆరునెల్లుందనుకో వరసకి ఎంతయింది? అయిదుమూళ్ళపదిహేను పైన ఓరేండు. పదిహేడేళ్ళేకదండీ ''

"మరేంలేదులెండి ఆడిగానంతే సరేగాని ఆ పెళ్ళి విషయమేమిటో అన్నారు మరిఆవూసే ఎత్తేరుకారు ఇంతకూ ఏమయినట్టు?"

''అందుకనేగా మేమూ యిక్కడకొస్తు మాఅక్కయ్యతోనూ, బావతోనూ మాట్లాడాం ఇంకనూ విషయం తేల్చుకోలేదులెండి ఇదోఇదో అంటే ఎలాగైనా ఇంకో ఏడాదన్నా పడుతుంది గదండీ"

''అవున్లెండి ఇదేమన్నా తమషా ఆటన్నా కాదుమరి అవసరపడి చేసేందుకు. అందరూ పదికాలాలపాటు క్షేమంగా వుండాలికదా!"

''అందుకనే కదండీ మెల్లగా యోచిస్తూంట''

"సరేలెండి"

''ఇదిగో కామాక్షమ్మగారూ, ఇప్పుడువచ్చిన సంబధం చూశారూ ఎటుచూచినా మనకు బాగానేవుంది. పిల్లాడా ఏదో పెద్దచదువు చదివినవాడాయెను ఆస్తిపాస్తుల కంటే తక్కువా లేదు. ఆ కుటుంబానికంతా మగసలు సంటూ వుండేది వాడొక్కడాయెను అందరికీ వాడంటే మహప్రీతి ఇకమన అమ్మాయికి ఆలాంటి చోట్లయిస్తే ఏంకొదవచెప్పండి''

''అవున్లెండి ఇదంతా చూసిగాని మరీయివ్వాలి అసలే ఆడబిడ్డాయెను "

"అందుకేగదమ్మా నేనూ యింతదూరం చెపుతూంట. ఇంతకూ అసలు మనుషులు వారు కదా వారు యిష్టపడితేనేకదా''

"ఆఁ, ఎందుకిష్టపడర్లెండి' అంటూ ఆవేపుతిరిగి ''ఇంతకూ అదృష్టమనేది వుండొద్దూ'' అంటూ కామాక్షమ్మ నిట్టూర్చింది.

కాస్సేపు యిద్దరూ వూరుకున్నారు ఇంతలో సత్యనారాయణ పెయింటు బాక్సు ఒకచేత్తో చిత్రాన్ని, ఒకచేత్తో పట్టుకుని యింట్లో ప్రవేశించాడు సుందరమ్మ సత్యనారాయణ్ణి పదేళ్ళముందు చూచింది. అంతటితో యిప్పుడు చూడ్డంచాత గుర్తించలేక పోయింది

''కామాక్షమ్మగారూ ఆ అబ్బాయిగారెవరండి?'' అని మెల్లగా అడిగింది సుందరమ్మ

"ఇదేంవిడ్డూరమమ్మా, అప్పుడే మరిచిపోయారా? మా అబ్బాయిగారండి"

''ఆ, ఆ, ఎంతమాటండి, పదేళ్ళప్పుడు చూచితి నాయెను మరి మీ అబ్బాయిగారు ఆనవాలు లేకండా మారి పోతే ఎలాగ చెప్పండి'

''అవున్లెండి. ఎప్పుడూ ఒకేలాగుంటారా ఎవ్వరైనా?''

"అందుకే గదండీ యీఅవస్థవచ్చి పడింది ఇంతకూ కామాక్షమ్మగారూ. మీఅబ్బాయిగారేమి చేస్తున్నట్టు?"

"మాఅబ్బాయి చిత్రాలుగియ్యడం నేర్చుకున్నాడండి''

"అదీ మంచిపనేలెండి కామాక్షమ్మగారూ, మరినే వెళ్ళొస్తా" అంటూ సుందరమ్మలేచి యింటికొచ్చేసింది

[సశేషం]

శ్రీ వేకుమళ్ళ కామేశ్వరరావుగారి సుప్రసిద్ధ గ్రంథాలు.

జానకి మొదలైన చిన్నకదలు	రు 1-8-0	కలువలు [ఖండకావ్యాలు]	రు 0-8-0
రోజా [చిన్నకథలు]	,, 1-8-0	ఋఋగురుపురుగు- పిల్లల గేయాలు	,, 0-6-0
వాడుకభాష- రచనకి కొన్ని నియమాలు	,, 1-8-0	పాలపిట్ట- పిల్లల గేయాలు	,, 0-4-0

మొత్తం అన్నీ తెప్పించుకునేవారికి 'ఆంధ్ర ప్రతిభ' కావ్యం ఉచితము

చిరునామా:— వేకుమళ్ళ కామేశ్వరరావు, 52-వాద్యారుసుబ్బరాయముదలివీధి, సైదాపేట, మదరాసు-15

మిత్రుని కోసం

"శ్రీ గులపల గోపాలరావు"

[గత సంచిక తరువాయి]

[వెనుకటికథ. — సుశీల ఒక వికసించిన గులాబీ పువ్వు. ఆ పువ్వులోని పరిమళం అందర్నీ తన వైపుకు ఆకర్షిస్తుంది.

సుశీల పినతల్లి సుందరమ్మగారికి బిడ్డలు లేనందున, సుశీలను చిన్నప్పటి నుంచీ తమ దగ్గిరే పెట్టుకుని విద్యాబుద్ధులు చెప్పించేరు. వాస్తవంగా సుశీలంటే సుందరమ్మకు, హరినారాయణగారికి చెప్పలేని గౌరవం,అభిమానం. ఆగౌరవాన్ని సుశీల తగుమైన నడవడికలచేత అధికపరచుకుంది.

సుశీలకు ఈడువచ్చిన దగ్గిరనుంచీ ఆమె విద్యా బుద్ధులకు తగిన వరుని కోసం హరినారాయణ వెదుకు తాడు. కాని ఎవరూ సరి అయినవారు కుదరలేదు. కొన్నాళ్లకు ఒక వరుడు వస్తాడు. అతని పేరు వెంకట్రావు. అందగాడు. బి. ఎ. పాసు అయినవాడు. ఆస్తి వుంది. మంచి సంబంధమే అని అందరూ మెచ్చుతారు. కాని సుశీల ఎటూ చెప్పలేకుండా వూరు కుంది.

సుశీల తలిదండ్రులకు తెలియ పరచందే ఏ సంగతీ చెప్పలేమని వెంకట్రావుతో చెపుతారు. వెంటనే సుశీలతో సుందరమ్మ, హరినారాయణ తమ స్వగ్రామానికి వెళతారు. వూళ్లో వారందరూ సుశీలను చూచుటకు వస్తూ పోతూ వుంటారు. ఈలా కొన్నాళ్ల తరువాత ఎదురింటి కామాక్షమ్మ గారికీ, సుందరమ్మ గారికీ స్నేహం కుదురు తుంది. మాటల సందట్లో సుశీల పెళ్ళి విషయం తెస్తారు. కామాక్షమ్మ గారికి సత్యమనే కొడుకు వున్నాడు. అతనికి సుశీలను చేసుకుంటే బాగుండునని మనస్సులో వుబలాట పడుతుంది. ఇంతవరకూ జరిగింది కథ. ఇకముందు కథ చదవండి.]

ఇప్పుడు పడమటింటి రూము సుశీల పుస్తకాల గదిగా మారిపోయింది. ప్రొద్దస్తమానం సుశీల ఆగదిలోనే గడుపుతూంటుంది ఆనాటి సాయంకాలం సత్యనారాయణ వేసిన చిత్రం సుశీలను ఆకర్షించింది సుశీల విచిత్రంగా ఆ చిత్రాన్ని చూస్తూ కిటికీదగ్గిర నిలుచుంది కాస్సేపటికి ఆ చిత్రం ప్రక్కన సత్యనారాయణ ప్రత్యక్షమయ్యాడు సుశీల సత్యాన్ని చూడ్డం యిదే మొదటిసారి సుశీల సౌందర్యాన్ని చూచి సత్యం ముగ్ధుడై అలాగే నిలుచుండి పోయాడు అతని హృదయఫలకంలో సుశీలను చిత్రించుకుని కుంచె తీసుకున్నాడు

సత్యనారాయణఆర్టులో జీవం తొణికిసలాడుతుంటుంది అతను చిత్రించిన చిత్రం ప్రతివానిని తన వైపుకు ఆకర్షిస్తుంది సత్యం కూడ ఆ చిత్రాన్ని చూచి కదలలేకపోతాడు. కాని అటువంటి చిత్రాలన్నీ యిప్పుడు సుశీలముందు నిరుపయోగమైన చెత్తబొమ్మల క్రింద తయారైపోయాయి

సుశీల చూచిన చిత్రం స్థానే ఇప్పుడు సుశీల ప్రతిబింబించింది అది చిత్రముకాదు. అందులో జీవమున్నది కాని మాట్లాడదు, నవ్వుతుంది, విలపిస్తుంది, హృదయంతో ఏకీభవిస్తుంది. అది హృదయంతో గీసినబొమ్మ

అందువల్లనే దానిలోనూ హృదయమున్నది. అంతశక్తి ఒక్క సత్యంలోనే వున్నది

సుశీలహృదయంలో సత్యం ప్రతిఫలించాడు ఎందుకో నవ్వుతాడు. వెంటనే విలపిస్తాడు. సుశీల జీవితంలో యీనాటినుండి క్రొత్తరోజులు బయలుదేరాయి.

"సుశీలా! నువ్వు సాధారణమైన మనిషికాదు. నీలోని ఏదో ఒక ఉత్కృష్టమైన శక్తి నన్ను నీవైపుకు లాగుతున్నది" అంటూ సుశీల హృదయంలో సత్యం వలవరిస్తున్నాడు సుశీల యిది విన్నది "ఔ"నని తల వూపింది చిత్రం వంక చూచింది. అది తన చిత్రం ప్రక్కనే సత్యం వున్నాడు. చెయి చాచుతాడు "రా,రా" అంటాడు తను కదలగలదు కాని చుట్టూ ముండ్లపొదలు.

"తిరిగిరావా?"

"రాలేను"

"సరే"

సుశీల కన్నీరు కార్చింది. తల వూపింది. దానికన్న చేయగలిగినది లేదు. హృదయంలో ఏదో బాధ, ఆరాటం తీర్చుకోవాలి ఎల్లానో తెలియదు. ఎదురుగా చూచింది సత్యం కనబడలేదు. వెనక్కి తిరిగింది ఇప్పుడు సుశీల పూర్తిగా మారిపోయింది.

ఉదయంనుండి చదువుతున్న పుస్తకాన్ని సుశీల ఓమాటు తెరిచింది సత్యం కనపడతాడు నవ్వడు. "ఇంతేనా?" అంటాడు. సుశీలకు బాధ. పిలవాలి, మాట్లాడాలి పేరు తెలియదు ఏమని పిలవను? అందుకే ఏదో అసంతృప్తి హృదయంలో చెప్పరానినొప్పి. సుశీల ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచి పుస్తకం మూసేసింది

"అక్కాయ్!" పద్మ పిలుస్తోంది. సుశీలకు వినబడలేదు. మళ్ళా పిలిచింది "అక్కాయ్" అని.

"ఏమిటి పద్మా?"

"చూడవే, ఎన్నానుకున్నావ్! మనమప్పుడు వెళ్ళామే ఆ బొమ్మలన్నీ అక్కడ వున్నాయక్కాయ్. ఎంతబావుంన్నావ్"

"ఏం బొమ్మలు? ఎక్కడున్నాయి?"

"అదే అక్కాయ్. అప్పుడు వెళ్ళామే ఆ బొమ్మలు కామాక్షత్తమ్మింట్లో వున్నాయే."

"సరే"

"అయితే అక్కాయ్, ఆ బొమ్మలన్నీ సత్యం మామయ్య వేసాడన్నది కామాక్షత్తమ్మ అవునా?"

"అవును"

"అన్నిబొమ్మలు ఎలాగీస్తారక్కాయ్?"

"ఎలాగంటే? చేత్తో"

"ఊఁ హుఁ కాదు"

"బ్రెష్‌తో"

"అక్కాయ్, నాకూ ఒకటి అలాంటిదే చేసి పెడతావ్? బొమ్మలు గీయించుకుంటాను"

"సరే"

పద్మకు కలర్‌బాక్సు, బ్రష్ కొనిపెట్టాలి. దానితో పద్మ చేసేదేమీలేదు. అది సుశీలకు తెలిసిన విషయమే. కాని కొనిపెట్టాలి. ఇటువంటి వస్తువులు పద్మ అప్పుడప్పుడు అడుగుతూంటుంది. సుశీల కొనపెడుతూంటుంది అదంతా సుశీలకో సరదా కాని యిది మాత్రం సరదాకాదు ఇది కొనిపెడితే తనకూ కొంత వుపయోగమున్నది

సుశీల కలర్‌బాక్సు కొన్నది పద్మ ఆనందానికి మేరలేదు "పద్మా ఎవరిదగ్గిర గీయించుకుంటావు బొమ్మలు?" అని అడిగింది సుశీల

"ఏం? సత్యం మామయ్యదగ్గర"

"ఏం బొమ్మ గీయించుకుంటావు పద్మా?"

"నాకు పడవబొమ్మ కావాలి"

"పడవ బొమ్మనా? దాన్నేంచేస్తావ్?"

"అందులో నిన్నూ, సత్యం మామయ్యనీ కూర్చోపెట్టి లాక్కుపోతా" అంటూ పద్మ పకపకా నవ్వింది

"ఆఁ, ఎంతపిల్లే" అంటూ సుశీల కూడా పద్మతో కలిసి పకపకా నవ్వింది.

"అయితే వెళ్లు" అన్నది సుశీల పద్మచేతికి బ్రష్, కలర్ బాక్సు యిస్తూ

ఒక నెలరోజులు గడిచిపోయాయి ఆరోజు వెంకట్రావు తన తండ్రితో శ్రీనివాసరావుగారింటికివచ్చాడు వెంకట్రావుకు సత్యనారాయణ ఫలానాచోట వున్నాడని తెలియదు. హైస్కూల్లో చదువుతున్నప్పుడు యిద్దరూ అమిత స్నేహంగా వుండేవారు వారు ఎంత స్నేహంగా వుండేవారంటే, ఒకర్ని విడిచి ఒకరు ఒక్క నిముషం గూడ వుండలేరు. తర్వాత విడిపోవలసివచ్చినప్పుడు ఎంతో కష్టంమీదగాని ఎడబాయలేకపోయారు అది జరిగి ఇప్పటికి ఐదు సంవత్సరాలయింది ఇప్పుడు వెంకట్రావు సత్యాన్ని చూడ్డంతోటే ఆనందం పొంగి పొరలివచ్చి ఆనందభాష్పాలతో సత్యం తల తడి అయిపోయింది ఎప్పుడో చూచిన సత్యం ఇప్పుడు సత్యంలో ఎంత మార్పు !

"సత్యం ! ఎంతమారిపోయావోయ్ !"

"వెంకట్రావ్, నువ్వు కులాసాగానే వున్నావుకదూ !"

"ఆఁ"

"ఇప్పుడు నువ్వేంచేస్తున్నట్టు వెంకట్రావ్? మన మిత్రులంతా కులాసాగానే వున్నారా?"

"ఆఁ" అంటూ వెంకట్రావు లేచి మెల్లిగా డ్రాయింగు రూములోకెళ్ళాడు గోడమీద తగిలించిన చిత్రాల్ని చూస్తూంటే మధ్యన సుశీల చిత్రం కనిపించింది. వెంటనే గుండెలో రాయిపడ్డట్టయింది "సత్యం యీ బొమ్మలన్నీ . . "

"అవును, నేను గీసినవే, ఎలాగున్నాయి?"

"ఊఁ, కాస్సేపటికి మళ్ళావస్తా" అంటూ వెంకట్రావు బరువెక్కిన హృదయంతో తిరిగి వచ్చాడు

వెంకట్రావు తండ్రితోకూడ వచ్చాడని సుశీలకు తెలిసింది కాని ముందులాగా ఇప్పుడు అతనిమీద సుశీలకు ప్రేమలేదు. అతడేదో యిప్పుడు తనకు అపరిచిత వ్యక్తిలాగా కనబడుతున్నాడు. పెళ్ళి విషయమై సుశీల తండ్రితో ప్రసంగం జరిగింది

ఇది విన్నప్పటినుండి సుశీల హృదయంలో తుఫాను రేగింది "సత్యం ! నిన్ను నమ్ముకున్నందుకు యిదా నువ్వు చేసేది? నేను మా నాన్నతో తిరుగుమాట ఎలా చెప్పను? వెంకట్రావు స్నేహితుడుకదా, ఉన్నవిషయం వెలిబుచ్చరాదూ?" అంటోంది సుశీల హృదయం.

సత్యం కిటికీదగ్గర నిలబడ్డాడు సుశీల యిప్పుడు అతన్ని చూడగానే లజ్జాన్వితకాలేదు. అలాగే చూస్తూ నిలుచుంది. కళ్ళల్లో నీళ్లు టపటప రాలుతున్నాయ్. దీనంగా దిక్కులేని దాసివలె అతన్ని చూచింది. సుశీల బాధను సత్యం అర్థం చేసుకున్నాడు. అదే బాధతో అతనూ కృంగిపోతున్నాడు సుశీల బరువైన హృదయంతో వెనక్కి తిరిగింది

ఆనాడు సాయంత్రం వెంకట్రావు సత్యాన్ని కలుసుకున్నాడు సత్యం ముఖకవళిక మారియుండడం వెంకట్రావు స్పష్టంగా గమనించాడు. సత్యం తన హృదయాన్ని పూర్తిగా విప్పి తన మిత్రునికి చెప్పేశాడు.

" . ఊఁ, ఇంతవరకూ జరిగిందన్నమాట, అయితే సత్యం, యీసంగతి ఉదయమే నాతో చెప్పకపోయావ్"

"నువ్వేమి చెయ్యగలవు వెంకట్రావు అది వారి తలిదండ్రుల మీదకదా ఆధారపడియున్నది"

"అవును"

కాస్సేపు ఇద్దరూ ఏవేవో మాట్లాడుకున్నారు.

"సత్యం, నేను వుదయం ప్రయాణమయి వెళ్లాలి"

"ఎక్కడికి వెంకట్రావ్?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సత్యం

"ఊరికి వెళ్ళాలి కాస్త జరూరు పనివుంది, తప్పితే లాభంలేదు"

"అయితే యిక్కడకెందుకువచ్చినట్టు?"

"ఆఁ ఏముందలే, మా నాన్న ఏదో పొలం పనిమీద వస్తే కూడా వచ్చాను అంతే, రేపు తప్పకుండావెళ్ళాలి"

వెంకట్రావువెళ్ళి నాలుగు రోజులయింది. ఆనాడు పోస్టుమేన్ శ్రీనివాసరావుగారికి ఒక కవరిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు శ్రీనివాసరావు దాన్ని విప్పి చదువుతున్నాడు.

" సుశీల తనజీవితాన్ని సుఖప్రదంగా గడపాలంటే నా మిత్రుడు సత్యనారాయణకిచ్చి వివాహం చేయడమే మీ కర్తవ్యం" అన్న కడపటి వాక్యం గదిలోకి వెడుతున్న సుశీలకి వినపడింది.